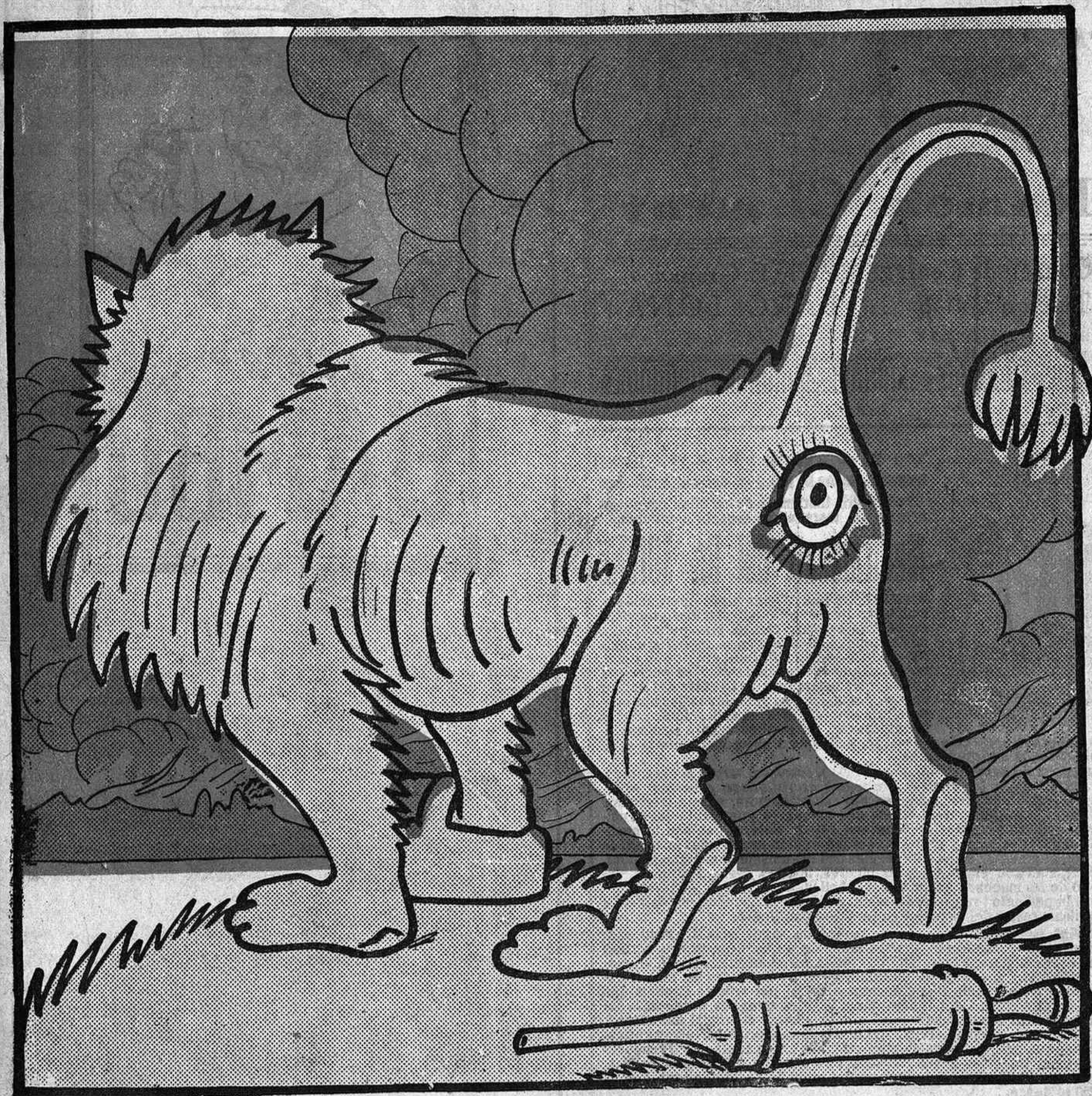

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

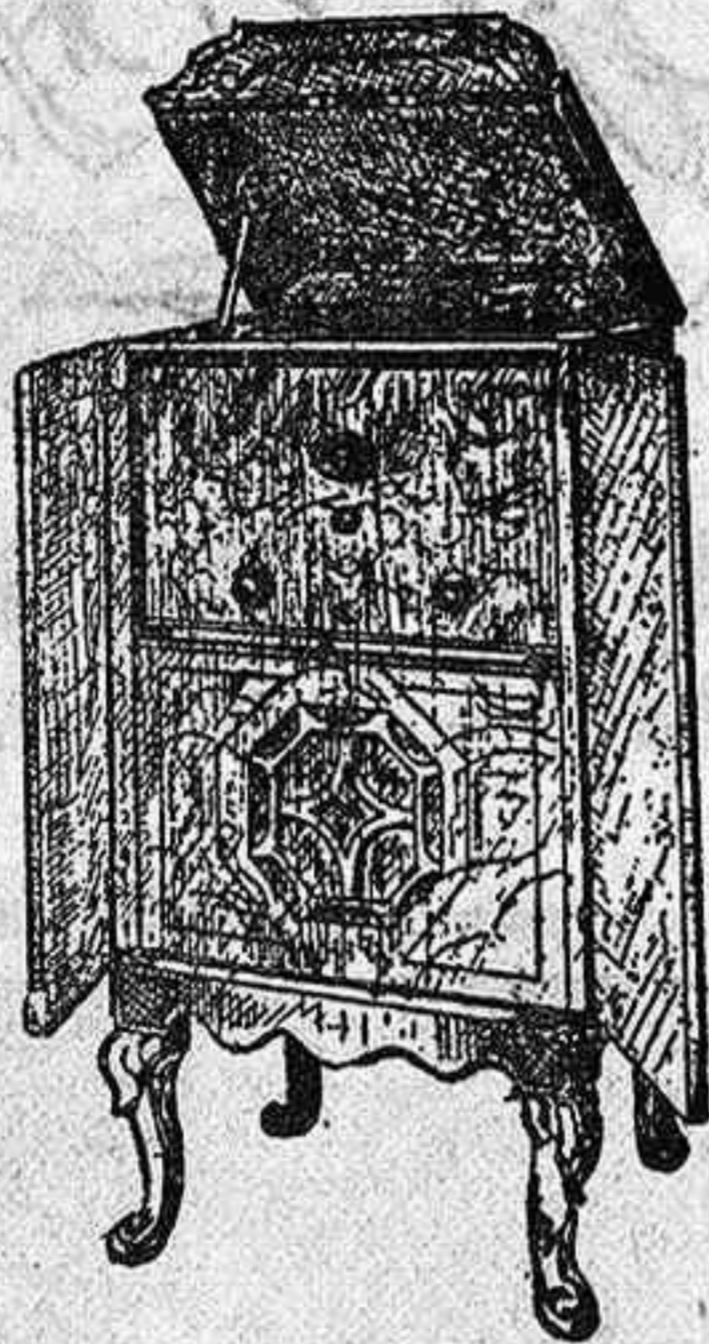

La passada conspiració monàrquica

Ha fet llufa.

Ràdio-Phono CLIMO

PREU:
900
P.TES.

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 (tocant E. Granados)
Telèfon 23058 :: BARCELONA

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sortir inútilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

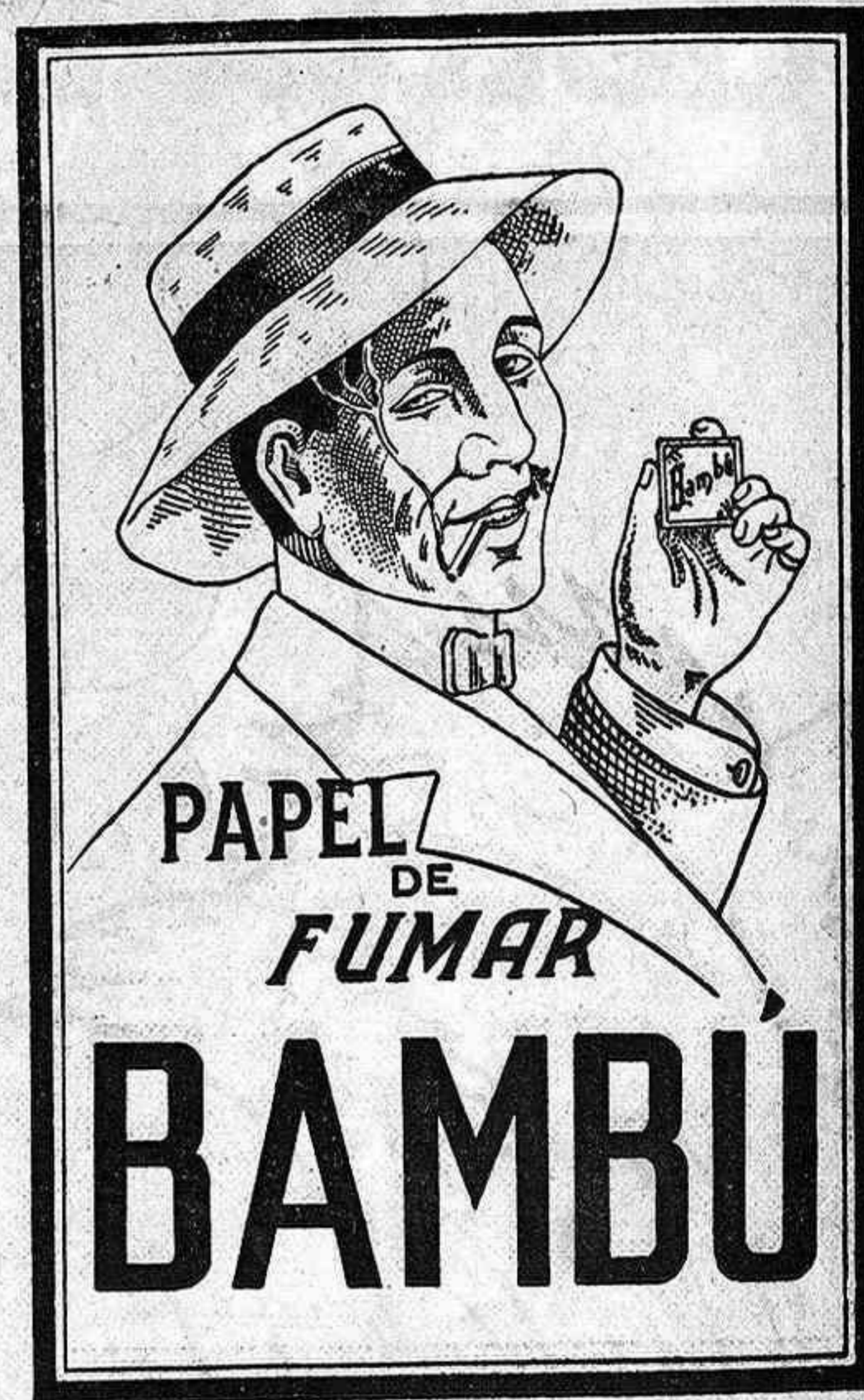
Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *ovulitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els *Catxets del Doctor Soivre*. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariada), *ecsemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Píndoles depuratives del Dr. Soivre*, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, calçada del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòria* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Gragees potenciades del Dr. Soivre*. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessebres 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sòkatarq*, carrer del 1er, 18, telèfon 544 S. M. Barcelona, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de les dites malalties.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

A Madrid s'ha sublevat la xusma monàrquica. I a Sevilla també. A Sevilla, àdhuc lluint un cabdill: aquell general Sanjurjo company de *juergas* i *borracheras* de Primo de Rivera.

A Madrid i Sevilla els monàrquics del rei lladre, del rei dels negocis bruts, del rei d'Annual i de Deauville, han intentat destruir la República.

Com són pocs, com són quatre gats, no ho han aconseguit

Lo llastimós és que això ha succeït per una excessiva tolerància, per una excessiva bondat del Govern de la República que no ha sapigut castigar els Mola, els Berenguer, els Martínez Anido, que ha acceptat la col·laboració d'indesitjables com Sanjurjo, l'home que anava a acomiadar l'ex-reina i després es disfressava de salvador de la República.

Per culpa de la llopada monàrquica, la República ha viscut unes hores de inquietut.

Que serveixi de lliçó al Govern, que serveixi d'exemple, i s'acabin la tolerància i la benignitat envers els culpables, els que un dia foren botxins del poble i volen tornar-ho a ésser-ho.

Si no s'aconsegueix això, el poble—que hi té més dret que ningú— serà qui farà justícia.

CRONICA

Elogi a Vachier

Si un català troba a Alemanya, o a Anglaterra o a França o a Itàlia o a Rússia un home disposat a reglamentar el tràfic urbà i a posar signes, dibuixos, claus, etc., pels carrers, hauria tornat a Catalunya, i davant de la penya de quelets hauria exclamat:

—Aquests russos! Quins homes! Això és un Estat! Hi ha un Comissari del poble, que es diu Vachiereff, que organitza el tràfic urbà de tal manera que no hi ha accidents, ni aquest amanit del nostre país... I és que això només ho pot fer un Estat socialitzat, metòdic, amb un sistema de govern admirable...

O bé hauria exclamat:

—Berlín! Quin poble! Hi ha un cap de policia, que es diu Vachieram, que ha organitzat de tal manera el tràfic que fins hi van de Xicago a aprendre'n...

Si en comptes d'ésser el regidor senyor Vachier l'organitzador del tràfic urbà a Barcelona, arriba a ésser el senyor Bausili o el senyor Roda i Ventura o qualsevol dels suposats tècnics de la "Lliga" i de la "Unió Catalana", "La Veu de Catalunya" hauria dedicat uns elogis fantàstics a l'alta cultura del nostre poble, i hauria fet saber que era la "Lliga" la primera en interessar-se per fer de Barcelona una ciutat modèlica...

Si el senyor Vachier arriba a ésser de l'"Acció Catalana", mare meva! Li haurien fet uns articllassos fantàs-

tics tots els redactors i col·laboradors de "La Publi" i altres publicacions satèl·lits. Haurien donat un parell de conferències a l'Ateneu. Li haurien donat un banquet a l'Orient; haurien parlat de "finor", "intelligència", "sabi-duria", "mètode", "sistema", etc... I haurien parlat de la barbàrie i ignorància de l'Esquerra.

Però resulta que hi ha un minyó que es diu Vachier. Un minyó que es diu Vachier i que és un veritable tècnic de la circulació urbana. No té cap més altre entusiasme que passar per l'Ajuntament i deixar organitzada la circulació i el tràfic urbà d'una manera civilitzada i exemplar. Però com que Vachier és un noi jove, apassionat, que ha tingut dues o tres arrencades excessivament vehements, l'ataquen i el consideren un indocumentat. I, no obstant, el senyor Vachier té sentit, té coneixements profunds del que fa. L'Ajuntament de Madrid ha organitzat un viatge per a estudiar els mètodes barcelonins en quant a tràfic, i copiar-los a la capital de la República. Però el senyor Vachier és socialitzant, és amic dels petits industrials, és un teòric extraordinari de la circulació, és un enemic de les grans empreses, a les quals oposa un servei semblant al dels "Yellow", de Nova York. Ah, però el senyor Vachier no és un tècnic acreditat de l'escola de la "Lliga"! Ah, el senyor Vachier ha comès el pecat de voler ésser un tècnic sense ésser d'Acció Catalana! D'on ha sortit aquest minyó? Això no pot anar! A l'Esquerra hi pot haver els de l'"emoció revolucionària", els dels "braços oberts", els guanyadors de totes les eleccions, els directius del moviment català; el que no pot haver-hi és un tècnic. No; aquets se'ls reserven els senyorassos i els senyorets.

Es el que diuen ells:

—Si ens guanyen les eleccions, es queden totes les representacions polítiques, sanegen l'Ajuntament, orde-

nen la vida pública, organitzen les millors colònies escolars, compren la col·lecció Plandiura, fan grups escolars, obtenen l'Estatut i a més a més, resulta que tenen tècnics, ¿què ens deixen, doncs, a nosaltres?

I tenen molta raó.

* * *

Vachier és un minyó intelligent, estudiós, capacitat. Ha tingut un gran seny en organitzar el tràfic urbà. D'ací

DEL SINGLOT

El passat divendres llegíem a El Diluvió que un ciutadà fou insultat per un guàrdia de seguretat. I sabeu per què? Us creureu que fem broma, que us volem prendre el pèl. Però no res d'això. El ciutadà fou insultat perquè tenia singlot. I no sabem si detingut, perquè no tenim a mà el número de El Diluvió, i citem de memòria.

No cal, però, empipar-se amb el guàrdia de seguretat. Creiem sincerament que, en el fons, no és culpable. Creiem que si insultà el transeüent, no ho féu perquè sí, per arbitrariedad, per atrabiliaritat.

I creiem que no se l'ha de castigar, que els seus superiors no l'han de castigar. El policia no ha comès altre delictes que el d'excedir-se. Ha estat un excés de zel, n'ha fet un gra massa, senzillament.

Nosaltres no hi érem—aquí, en aquest poble, podem tenir singlot impunement, perquè no hi ha policia—, però estem segurs de com va anar el fet, del procés del fet.

Aquest policia devia conèixer la nota publicada pel senyor Ibàñez, aquella nota inefable que tant ens recorda les de la dictadura. I devia llegir que un home fou detingut perquè treia el ventre enfora i es posava les mans a la butxaca.

Això estem segurs que preocuparà molt el pobre policia. Ell no sabia que treure el ventre enfora i posar-se les mans a la butxaca fos un delictes. Però tal vegada pensà que això venia d'ara, que com les coses havien canviat tant—almenys aparentment—també havien canviat els delictes. Tal vegada pensà que es tractava d'un delictes acabat d'inventar, d'un delictes fresc.

I això fou per ell una tragèdia, una veritable tragèdia. Això pertor-

bà tota la seva vida. Sentia l'obsessió dels ciutadans ex-pacífics que treuen el ventre enfora i es posen les mans a la butxaca. Ex-pacífica perquè, segons la interpretació que ell donava a la nota del senyor Ibàñez, amb el ventre enfora i les mans a la butxaca, adieu, pacifisme!

I pensà que si treure el ventre enfora i posar-se les mans a la butxaca era considerat com una ofensa a la policia—i, per tant, un delictes—, també ho devia ésser el tenir singlot. I el policia es senti ofès pel singlot del ciutadà.

Algú s'ho prendrà en serió. Nosaltres, no. Nosaltres no podem. A nosaltres sempre ens farà gràcia que sigui delictiu treure el ventre enfora, posar-se les mans a la butxaca i tenir singlot.

VIRAI

La sublevació monàrquica

—Què són aquests miols?

—Home, ja t'ho pots pensar: Són quatre gats que volien fer broma.

a poc, quan s'hi hagin acostumat, i podria que està molt bé; però mentrestant ha de patir els humorismes fàcils dels derrotats i els envejosos.

A menys que En Vachier no es faci de la "Lliga" o d'"Acció", perquè de seguida reconeixin que és un tècnic extraordinari i genial...

FRANCESC MADRID

A CAU D'ORELLA

La ressurrecció lerrouxista!

Hom diu que tots els dies, cap el tard, l'automòbil de Pic i Pon arriba a les portes del cementiri.

Hom suposa que es tracta d'una visita de propaganda electoral.

Que hi fa Pic i Pon al cementiri

Encuriosit per les nocturnes visites que Pic i Pon fa als cementiri, un amic nostre se li ha acostat sigilosament.

—Què us penseu que fa?... Que prega? No res d'això. Recita els versos del Tenorio. Sens dubte es pensa que són una mena d'ensalm per fer alçar els electors de llurs sepulcres.

Que farà el senyor Dolcet?

El senyor Dolcet que, com és sabut per aquells que s'interessen en els minúsculs detalls de la política, es separà de la disciplina de l'Esquerra, ara sembla que virarà per entrar al Partit Català d'Acció Republicana. Allí, però, no el troben gaire desitjable. ¿Què farà, doncs, el pobre senyor Dolcet? ¿Es veurà condemnat tota la vida a fer el ridícul, cosa que sembla la seva missió pròpia en aquest món? ¿Esdevindrà, com una mena de personatge pirandellian, un diputat en busca de partit?...

Si hagués de seguir el nostre consell, per a escapar a unes tals dissorts es faria lerrouxista. El partit lerrouxista és el Jordan que esborra totes les culpes. Que ho diguin si no els senyors Milianu, Marc, Pic i Pon, etc. Al costat d'ells, el senyor Dolcet, ¿no és un àngel?

Apa, doncs, Dolcet, no t'hi pensis més: un bon capbusó i cap al lerrouxisme.

Els

Capricis i paradoxes VACANCES

Una còrrua inacabable de ferrocarrils, d'autocars, de vaporets s'emporta diàriament milers de persones que viuen en llocs càllids, i que volen aprofitar un dia o uns dies de lleure per gaudir de la frescor asserenadora dels cims o de l'oreig estimulant de les platges. Balnearis, estacions d'altura, hotels de repòs en llocs elegants o pintorescos, en cims ahir gairebé inassolibles i avui còmodament escalables amb els funiculars, amb els teleèrics, són gairebé presos per assalt. Si fins avui els hotelers d'algunes contrades s'han queixat una mica a causa de la frescor d'aquest estiu, ara comença a no haver-hi lloc per a qui en vol.

I això que cada dia hi ha més estacions agradables, més cims guanyats, més hotels establerts. Abans als llocs d'estiu no hi compareixien sinó uns quants senyors magres i encarcerats, unes quantes dames pàl·lides i uns nois esgrogueïts que hi passejaven el seu decandiment de raça, la seva melangia i la seva elegància. Ara és tota una multitud àvida i vital, de dones for-

moses i d'homes forts que envaeix aquests llocs i els fa verament alegres i divertits.

Heu-vos ací, doncs, una de les proves més clares que la vida moderna es fa cada dia més amable i més fàcil. Cert que encara hi ha injustícies revoltants, desigualtats subversives. Però cada dia els bens, els plaers de la vida són més repartits. Cada dia hi ha menys privilegiats que puguin detentar el bé dels altres.

Aquest mateix avantatge de les vacances obligades, de l'adopció de la setmana anglesa alleugereix no poc el treball de l'oficinista. Abans l'oficinista s'esblanqueïa en el seu catau, sense veure mai el sol, sense poder sortir a respirar l'aire gairebé en tota la vida. Difícilment, ni per malaltia, podia aconseguir un permís com el que ara té per unes vacances obligades.

Es clar que això per a molts és encara un avantatge relatiu. Frueixen de la llibertat, però no poden fer-ne res. El sou escàs no ha permès durant l'any de fer estalvis. El problema fins es fa dolorós per als oficinistes carregats de mainada. Gairebé ni els podrà treure del pis encofurnat, i portar-los a les muntanyes veïnes, a les plat-

ges properes a respirar una mica d'oxigen, una mica de iode.

Quan tindrà remei això? Les grans companyies, sobretot, anticipant-se als temps nous, no podrien cercar-n'hi?

DOMÈNEC GUANSÉ

Vuits i nous i cartes que no lliguen

"A LA JUSTICIA PRENDED"

Heus aquí, el que dintre de pocs dies, podrem llegir en els diaris.

"Por viajar sin billete, ha sido detenido por el sargento de la guardia civil, Robustiano Manzarote de Cuevarangos, el mozo d'escuadra Jordi Bufarró i Estrapellac.

El governador de Barcelona ha felicitado efusivamente al sargento de la Benemérita, por tan interesante captura."

La Direcció de Ferrocarrils de Barcelona és la que adoptat, d'ara en endavant, la disposició de fer pagar bitllet als moços d'escuadra, i afegeix, amb una insolència i un poc tacte gairebé monàrquic, que els individus perteneixents al citat cos, trobats viatjant sense bitllet, siguin lliurats a la guàrdia civil.

Un altre exemple de conllevància...

UN QUE NO ES MATARA MAI

Un pobre home, anomenat Manuel Ramos, habitant al carrer Meridiana, s'ha suïcidat, per sofrir d'una malaltia incurable.

A la Generalitat, hi ha un conceller que malgrat el seu enorme volum, és d'una agilitat grandiosa, aguantant-se en un lloc, del que tothom està d'acord en què en deuria ésser foragitat.

Aquest conceller, també en té una de malaltia incurable.

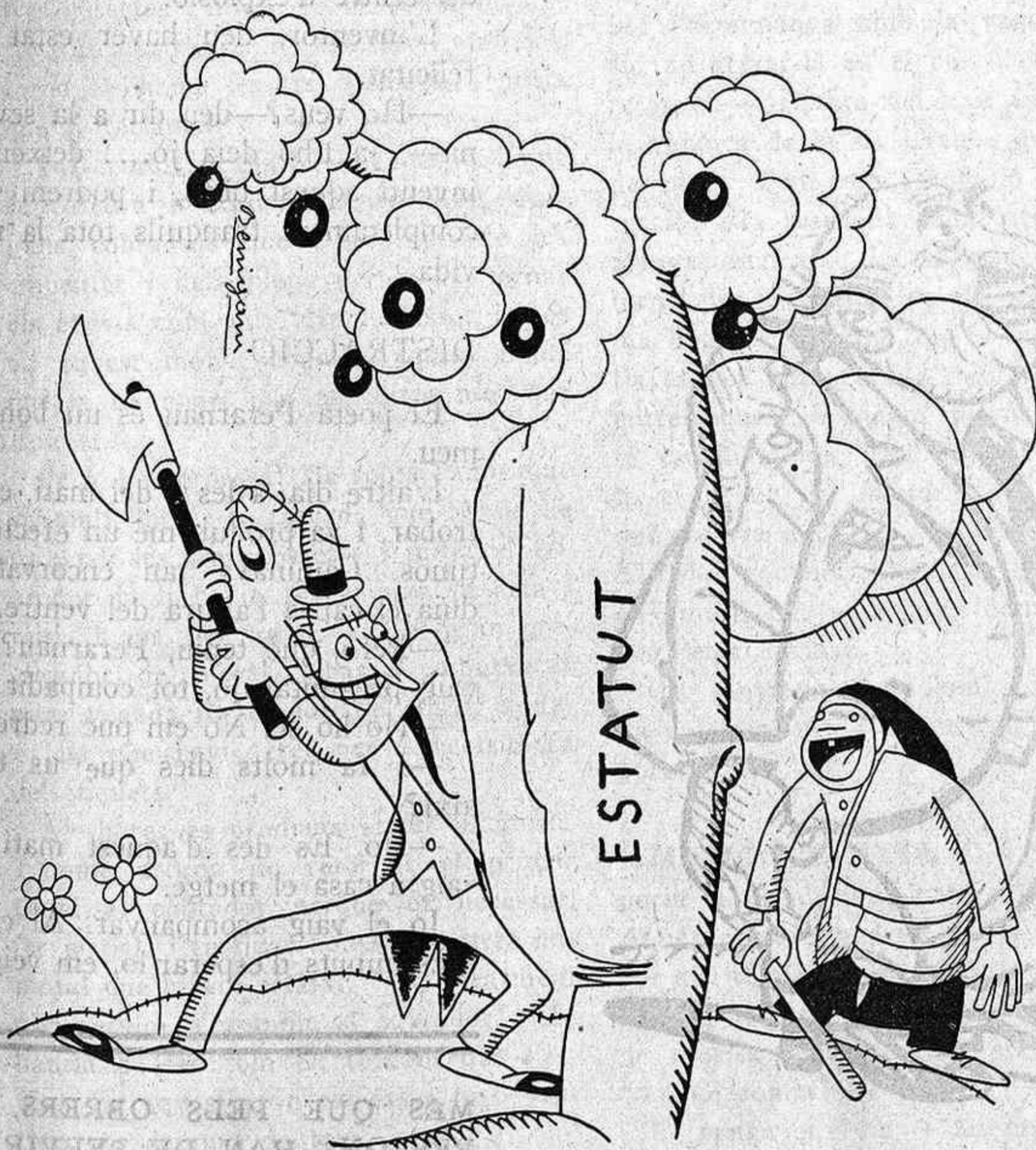
Es la cleptomania.

ELS AMORS D'EN PIC

"La Noche" va publicar el dilluns, un solt, en el que defensava l'actuació brutal i poc cívica, de la guàrdia d'assalt.

Naturalment, en Pic, es recorda dels bons temps de l'Anido i d'en Barrera, hostes il·lustres dels salons de "La Noche".

"M'agrada la guàrdia d'assalt! Són uns xicots força simpàtics, plens de salut, de força, de biceps, triceps i quadrupets..."—Deia l'altre dia al qui el volia escoltar.

Els perills de l'obstruccionisme

El català: —Jo no sóc responsable si us cau a sobre.

PIULA FINAL

I ara que parlem d'en Pic, ens ve a la memòria una anècdota rigurosament històrica.

Pic, va anar junt amb una Comissió de l'Ajuntament a Madrid. Va arribar en aquesta capital, el primer de maig.

—Demà, senyor Pic—va dir-li un dels regidors de l'Ajuntament de Madrid, que va anar-los a rebre—, no podrem reunir-nos.

—Per què?—pregunta en Pic.

—Per que és el 2 de maig.

—Molt bé, i què?, és un dia com un altre.

—Home, no... és la festa nacional... Anem tots en comissió, a portar unes corones al monument de Daoiz i Velarde...

—Ah, sí... sí..., no m'en recordava...—feu en Pic tot preocupat.

—Nois!—digué als seus acompanyants. Aquí van 50 duros; encarregueu unes corones, que demà les anirem a portar al monument d'Eloisa i Abelardo...

ANEM

Cincdebarreja i bon profit

UN HOME TOÇUT

En una presó de Praga, un home està desesperat.

Aquest subjecte, va matar en un moment de descuit (tothom té una distracció), a la seva dona, als seus dos fills i a un amic que va anar-los a visitar, al curs d'una partida de cartes.

M'el varen engarjolar, i el pobre home, que es veu que es molt sensible, va començar a posar-se trist, i a tenir remordiments. En tenia tants, que demanava a grans crits que el condemnessin a mort.

—Estigui tranquil—li deia el director de la presó, que vostè, té mala peça al taler, i s'en farà la pell.

—Amen—repetia el presoner.

Ve el dia del judici. L'advocat que el defensava, ple de cel, volguent demostrar l'ignoscència del seu client, posà en clar, que la dona del acusat, es dedicava clandestinament, i sense que el seu marit s'en donés compte a

la prostitució, que els seus dos fills es dedicaven activament al robatori de cellotges i de carteres, i que l'individu que anà a visitar la família, i que fou també mort, havia deshonrat la seva filla.

El primer que va restar completament atontat, fou el propi processat, que com un bon "Jan", no s'havia adonat mai de les perles amb que vivia.

I l'home fou absolt. Però els seus remordiments, eren tan grans, que el mateix dia en què fou posat en llibertat, va matar a tres persones més, que sortien d'una església, declarant quan fou detengut, que almenys suposava que aquests, serien bona gent, i que així el condemnarien sens tardar a la pena de mort.

Desgraciat! A veure si ara el condemnaran a vida perpètua, i fins li donaran un càrrec públic...

CIVILITZACIO

Un saviàs alemany, ha inventat un obús, que al explotar, deixa anar un gas que provoca una paràlisi total i perpètua, a tot individu que es trobi en una circumferència de vint kilòmetres del centre d'explosió.

L'inventor, deu haver estat molt felicitat.

—Ho veus?—deu dir a la seva dona—, ja t'ho deia jo...! deixem que inventi aquest obús, i podrem viure completament tranquils tota la nostra vida.

DISTRACCIO

El poeta Perarnau és un bon amic meu.

L'altre dia, a les 8 del matí, el vaig trobar, i va produir-me un efecte llas-timós. Caminava tan encorvat que duia el cap a l'altura del ventre.

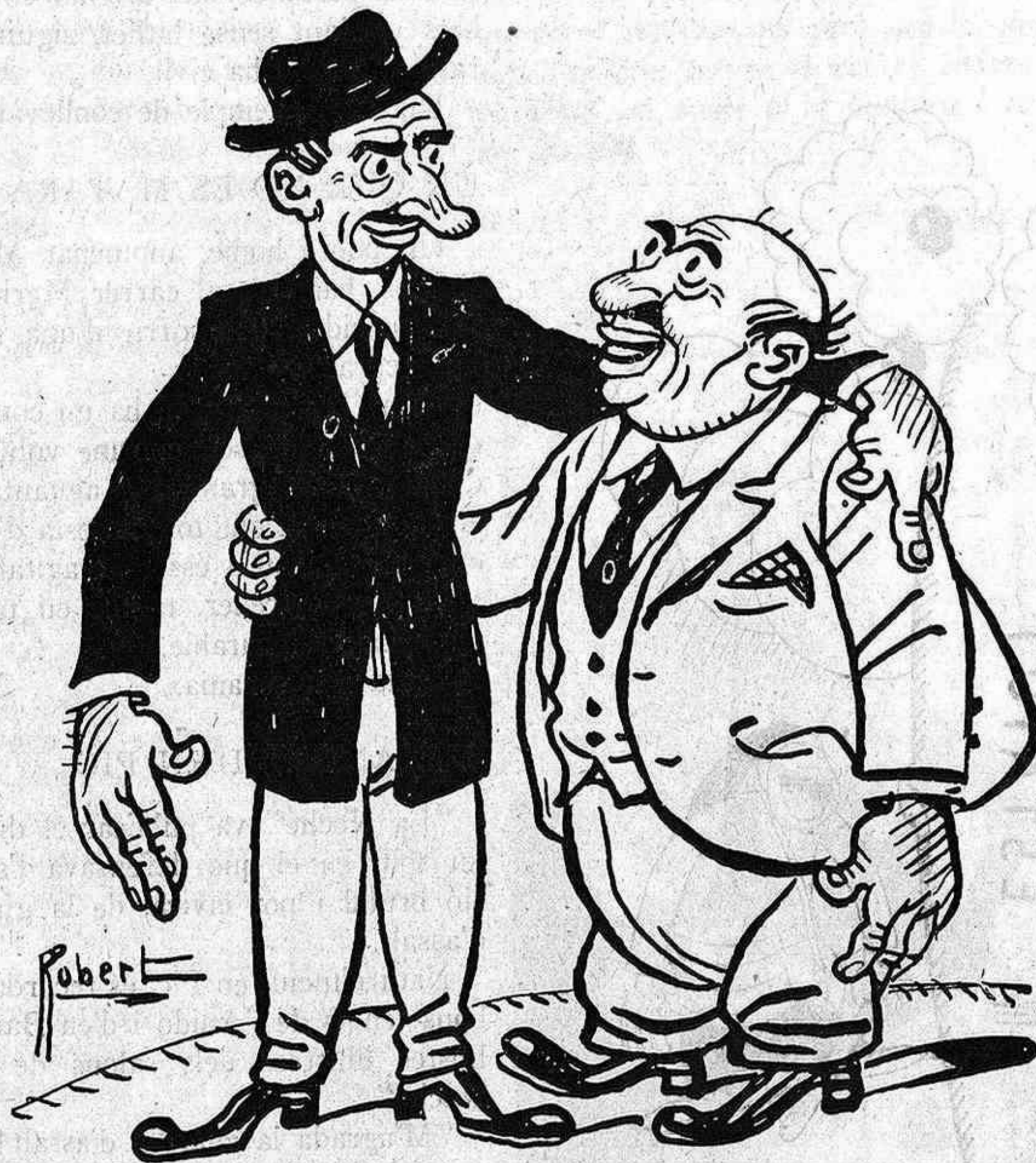
—Però, què teniu, Perarnau?—li vaig preguntar jo, tot compadit.

—No ho sé. No em puc redreçar...

—I fa molts dies que us trobeu així?

—No. Es des d'aquest matí. Ara vaig a casa el metge.

Jo el vaig acompanyar. Al cap de pocs minuts d'esperar-lo, em veig sor-

Els que viuen d'il·lusions

—Ha vist a Madrid? Sembla que hagi arribat l'hora.

—Sí, l'hora de rebre.

MÉS QUE PELS OBRERS, LES PRESONS HAN DE SERVIR PER ALS MONARQUICS FACCIOSOS DE LA DICTADURA I LA LLEI DE FUGUES

tir el jove poeta tot tivat, caminant normalment.

—Caram, sí que és bo aquest metge!—li vaig dir jo. —En deu minuts t'ha guarit.

—Ca...—féu ell apesarat. —Era culpa meva... Figura't que aquest matí, en vestir-me, he tingut la fatal distracció de cordar-me els traus del coll de la camisa amb el botó dels calçotets!...

LLUÍS ELÍES

FITXES

UN HOME MORAL I JUST. Un autòmnibus d'Hospitalet en servei extraordinari de dissabtes. No hi cabria ni una agulla més.

El cobrador passa adelerat, cobrant d'un lloc a l'altre i relliscant entre la gent com una sargantana.

Un home dona un duro. Compra dos tiquets que valen tres rals cada un. El cobrador es distreu i, en reclamar l'home el canvi, li torna una pesseta i mitja, com si l'home n'hi hagués donat tres. Crits, protestes! "A mi m'han de tornar tres pessetes i mitja. Jo he donat un duro, i un duro bo!" El cobrador, atabalat, torna a l'home les tres pessetes i mitja que li reclama.

Tot sembla acabat. No ho és. L'home fa càtedra i explica l'immoralitat d'alguns cobradors que s'aprofiten de les empentes i dels plens per a no tornar els canvis com cal. "Hem d'ésser justos en aquest món", conclou aquest home que fa un quart que moralitza més que Epíctet.

Però, ho sorpresal! De sobte l'amic que va amb l'home li recorda que abans de tornar-li les tres pessetes i mitja el cobrador ja li havia tornat una pesseta i mitja i que, per torna,, ell, el gran predicador de moral, s'havia embutxacat altra vegada tot el duro, el duro, el duro bo que havia tret per a la compra dels tiquets.

Aleshores es produeix el fet magnífic. L'home acorda no retornar el primer canvi al cobrador perquè és necessari fer justícia i castigar aquesta genteta immoral que et vol estafar. "Un escarment així servirà d'exemple al cobrador". Ho hauria de fer com ell tothom qui s'estimi. En aquest món cal ésser just. Justícia per damunt de tot!"

I el just meravellós, aquest gran justicier, tiva la corda de la campana, fa parar l'autòmnibus d'Hospitalet en la parada que li cal, i devalla amb una magestat

que demana a crits la vella marxa reial hispànica.

Es quan entenem que el no portar capell algunes vegades té grans inconvenients. No ens l'hem pogut llevar davant de l'home del duro bo—quí sap?—, i de la justícia!

LA TIA I EL NEBOT. Ell passa el dia xiulant "javes". Espera la mort de la tia. Té aquest ofici: esperar.

Ella s'apergamina amb un apergament que la defensa de la mort. I estalvia amb ràbia. A l'hivern s'escalfa amb el foc que el desig de la seva mort encèn en els ulls del nebot.

El nebot, per passar els dies, somnia. Quan mori la tia, viatjara. Es farà construir un paquebot afeminadíssim, cos prim, llisquent, maquillat amb el darrer color sortit: color de granota acabada de maridar. Omplirà de festes els seus dies. En un sopar farà caure del sostre una super-girl que anirà molt nua, i que la vestiran els reflectors.

La tia—la tia es diu Ursula i el nebot Abel—, ha trobat una darrera gran diversió. Els diumenges—carretera del port avall—, es fa acompanyar al cementiri pel nebot. El cementiri és el jardí de festes de la tia Ursula. A l'anada, el nebot l'acompanya amb la vaborosa il·lusió de deixar-la en el clos darrer. Quan retornen—carretera del port amunt—, ve la vejança de la tia Ursula, que rebenta de plaer. Sent una sensació de resurrecció: ella ressucita cada tarda de diumenge. Per això va al cementiri, i en torna. El seu nebot, en el retorn, regalima llàgrimes a raig fet: és un salze. La tia es veu amb cor de treure el cap per entre aquest brançam plorós. I àdhuc té escollida una "java" de les que xiula el nebot per cantar-la si és ella la qui enterra a ell. Ho lograrà? Quí sap! El nebot pot morir del desig que sent que ella mori. Les passejades dominicals poden tenir eficàcia.

Un capvespre barceloní riu, més enllà del cementiri i dintre l'aigua del fora port.

MUSICOTERÀPIA. Un amic ens porta a casa d'un metge moderníssim. Aquest metge guareix l'amic d'un vesper que té al clatell per mitjà d'una combinació graduada de "blues" i de trossos de música italiana, amb preferència de "La Gioconda".

El metge ens diu:—"La musicoteràpia és vellíssima. Abans servia per tractament de molts estats patològics. El centaure Xiron guarí moltes malalties amb els sons de la seva lira. Apollodéu de la

medecina, ho és també de la música Saul, per a guarir-se l'hipocondria. feia tocar l'arpa a David. Els metges de l'edat mitja guarien la picadura de la tarantula fent ballar el picat. Bacon deia que l'afer del metge és tocar la lira de cos humà de faisó que només doni sons harmònics. Abul-Lafor, farmacòleg àrab, es servia de la música per a combatre la passió morbosa de l'amor, etc."

L'erudició del metge és multiplicar!

La descoberta de la musicoteràpia la féu un metge del Canadà, casualment. El metge tenia una cama més curta que l'altra. S'adormí sota uns abets i, en despertar-se, la cama curta s'havia allargat. Miracle? El metge, en oir l'harmonia que feia el vent al passar entre les branques dels abets, exteses, descobrí que era la tal música la que li havia fet allargar la cama. La música provocà un estat. Ell recordava el somni tingut mentre dormia. Ell, coix i malfargat, era bell, perfecte, apollí. Un desig de perfecció havia obrat damunt de l'organisme: l'irregularitat de naixement havia desaparegut.

El metge que ens parla, ha guarit una llúpia fent sonar cinc vegades damunt del bonyoc del llupiant un disc doble de la "Cavalcada de les Walkíries".

També ha normalitzat un part que es presentava cruel, amb una sola audició de: "Amb la llum del teu mirar". Si aquesta cançó no hagués donat resultat hauria assatjat: "Por el humo se sabe" de "Doña Francisquita".

"Això sí, el metge musicoterapeuta ha d'ésser un bon psicòleg", ens diu el metge musicoterapeuta que ens parla. Cal saber escullir la música.

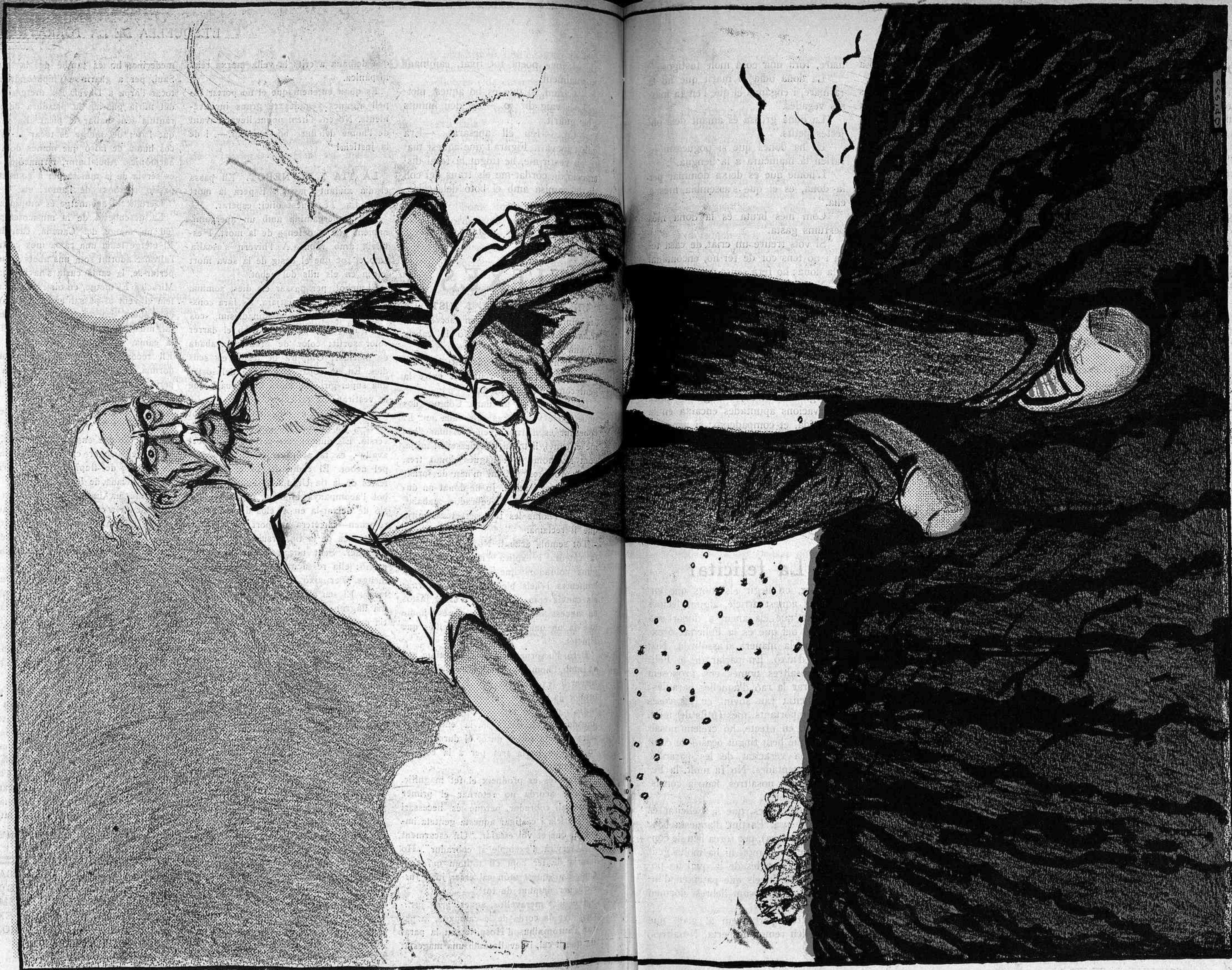
Amb música de Bethoven hi ha guarit un regidor cleptomà. Els companys del regidor han portat com una mena de ex-vot al metge.

Amb una barreja de "Pichi" i d'himnes nacionals ha guarit una tísica.

Ens treiem un duro de la butxaca i el posem damunt d'un targeter de la casa del doctor. Encapçalem amb aquest duro la subscripció per comprar la placa de marbre que perpetui el nom d'aquest metge musicoterapeuta en la façana de la casa on actua, un pis vell d'una casa vella "d'un vell carrer de ma ciutat.

Ramon VINYES

**MONARQUIC VOL DIR ASSASSÍ.
I SI NO, RECORDEU-VOS DE MAR-
ROC I DEL PISTOLERISME
DEMANEM UN CASTIG EXEM-
PLAR PER AQUESTS MONAR-
QUICS FACCIOSOS.**

Catalunya sembra

Contra les conspiracions monàrquiques, la bona lleavor de la llibertat.

“Elogis” a la dona

El cafè que jo freqüento és a son temps freqüentat per un individu estrany, enigmàtic, que porta gorra gacionejada, que porta una barba llarga, llarga... més negra que la consciència de don “Ale”.

Aquest individu parla sol, gesticula, es grata amb sibaritisme la barba negra, negra..., es grata altres indrets del seu cos..., i escriu, escriu amb un dalit d'Alfons Roure, sense pensar-s'hi, com si s'hi hagués de guanyar la vida.

Les taules que ell ocupa resten a poc d'anar-se'n l'individu, subjectes a l'atenció dels clients que ja el coneixen.

Damunt el marbre hi ha escrites unes sentències, gairebé sempre contra la dona.

Com que algunes d'elles reflexen una sinceritat manifesta, i per damunt de tot un odi cobejat anys ha envers la dona, les he cregut interessants, i a continuació les sotmeto al judici del lector i particularment al de les lectores.

Heu-vos-les ací:

“Quan Eva va donar la poma a Adam, ja va fer-ho incitant-lo a mossegar la part corcada; ço que vol dir que la primera dona ja jugava amb avantatge.”

“Si cerques el sexe d'una dona, la tasca és fàcil; si cerques el seu esperit, Déu hi faci més que tu!”

“La dona, quan es banya al mar, sent la pressió de les aigües damunt el seu cos amb gran dalit, perquè li sembla que milions de mans la massaguen alhora. Per això hi és tan aficionada.”

“Per a convèncer la dona, gairebé sempre s'ha d'emprar la mentida. Per la sencilla raó que la mentida és el seu llenguatge.”

“Si vols saber els anys o els defectes d'una dona, no li preguntis a ella; pregunta-ho a una amiga seva, com més amiga millor.”

“Les dones, quan es critiquen entre elles, no fan altra cosa que tirar-se mútuament perfectes instantànies.”

“Fixeu-vos en la dona quan és als banys ajeguda a la sorra. Primer es posa de panxa al sol; si es fixa en un banyista, la primera ullada és per a veure si és formós, la segona per a inquirir si és mascle. Si el judici és favorable, ella segueix de cara al sol;

si, pel contrari, és negatiu, es posa bocaterrosa.”

“La dona, quan és enganyada, es qualifica de víctima; quan és ella la que enganya, es diu justiciera.”

“El dia que la dona, en mirar-se al mirall, es confessa que té “bon dia”, és el dia en que el marit perilla.”

“Els alemanys aconsellen que ens casem amb una dona sanitosa i ignorant; però s'obliden d'afegir: i neta.”

“Una cocot és una dona de casa seva malbaratada. Una dona de casa fóra una cocot desastrosa.”

“Quantes més dones enganyis, més venjaràs el nostre sexe de les infàmies que elles cometem. I més t'assemblaràs a elles.”

“Si vols afalagar una actriu, diga-li sobretot formosa. L'art per ella és una cosa secundària.”

“Les celebritats escèniques femenines neixen com els volets. Les aduacions són el ferment que li donen vida i els aplaudiments de la “claque” les quatre gotes que les fan créixer.”

“Si el vestit de la dona deixa transparentar-li les cames, la seguim amb l'esguart; si pel contrari, deixés transparentar-li l'ànima, apretaríem a córrer.”

“La dona que es casa amb un home formós, ho fa perquè li envegin les amigues. La que es casa amb un home lleig, ho fa perquè que no li prenguin.”

“Com més enamorat et mostris a la dona, per més dominadora es tindrà ella. Si et mostres indiferent, escullirà el paper de dolorosa per tal de trobar qui l'aconsoli.”

“La dona vídua triga més a treures el dol si li diuen que li escau el negre; amb ço que assoleix dos èxits: fer-se interessant i desgraciada.”

“La dona del caçador té gelos dels gossos del seu marit; la de l'escriptor, dels seus llibres, i la del tractant en cavalls, de les bèsties.”

“Totes les reines que ha tingut el món han estat “models de virtuts” i “cúmuls de bells sentiments”.

“No hi ha una sola dona que pugui o baixi del tramvia reglamentàriament. Totes ho fan al revés.”

“Si la dona no es sublimitzés essent

LES VIDES DE GALAN I GARCÍA
HERNÁNDEZ CLAMEN VENJAN-
ÇA, NO JUSTÍCIA.

I JUSTÍCIA FORA ACABAR PER
SEMPRE AMB TOTA LA INNOBLE
MILITARADA MONARQUICA.

mare, fóra una cosa molt fastigosa.”

“La dona odia al marit que no la fa mare, i enganya el que l'en fa masses vegades.”

“La donà grossa és amant dels objectes petits.”

“Hi ha dones que si poguessin es farien la manicura a la llengua.”

“L'home que es deixa dominar per la dona, és el que s'assembla més a ella.”

“Com més bruta és la dona més perfums gasta.”

“Si vols treure un criat de casa teva i no tens cor de fer-ho, encomana a la dona: ho farà sense manies.”

“No hi ha dona que sigui prou forta a resistir el setje d'un rei o d'un emperador. Si estigués segura de la impunitat, cederia.”

“L'home que es casa em fa l'efecte d'aquell que es ven les sabates abans d'emprendre una llarga caminada.”

Lector: com això que has de llegir en llegiràs d'altres; si alguna de les observacions apuntades encaixa en la teva vida, et compadeixo; si per contra estàs lliure de totes les calamitats esmentades, ves en conte no donguis lloc a la maquiavèlica filosofia de l'home de les barbes llargues..., llargues..., negres..., negres...

Per la còpia,

FRANCESC OLIVA

La felicitat

Potser, en llegir els mots que encapçalen aquest article, alguns lectors pensaran que els anem a donar una definició del què és la Felicitat o explicar-los la manera d'assolir-la. No; no res d'això. En parlar de la Felicitat, nosaltres només ens proposem corroborar la raó d'aquelles paraules: La Felicitat rau sovint en les coses menys importants, més fútils del món.

I així, en efecte, ho creiem nosaltres perquè hem tingut ocasió de comprovar la veracitat de les paraules abans esmentades. No fa molt, la Felicitat, per a nosaltres, hauria consistit a ésser sords.

Ja veieu, doncs, que la Felicitat és ben poca cosa. Partint d'aquesta base (la de la sordera), per força heu de convenir que en el món hi ha molta gent feliç en els rengles de la qual no podem comptar-hi els que pateixen d'insomni o els que, com llebres, dormen amb un ull obert.

Nosaltres, pertanyem al grup que ja més lleu remor desperta. Nosaltres,

per bé o per mal, tenim unes oïdes ultrasensibles, massa afinades i ens despertem el soroll que produeix un paper de fumar en caure a terra (sempre s'exagera).

Durant els darrers aiguats, pletòrics de trons, vent i llampecs, nosaltres hem patit qui sap lo. Hem patit perquè així que comença la tempesta ja no podem aclucar l'ull.

Aquella nit, famosa pel terrabastall que mare Natura inicià a les quatre de la matinada, nosaltres jèiem al llit i dormíem com uns angelets. De sobte, però, ens despertà un soroll violent. Un soroll que no podem descriure prou bé perquè si ho intentéssim, aquest soroll tan violent us faria l'efecte d'un sorollet i nosaltres volem parlar-vos d'un sorollàs. Amb els ulls esbatanats, saltàrem del llit i en obrir la persiana una claror vivíssima ratllà el cel i ferí la nostra retina.

En tractar de tancar la persiana, aquesta es desenganxà d'un gofo i si no som amatents hauria caigut damunt la marquesina que dona al jardí. Al cap de poca estona de bregar amb la persiana, el nostre paiama regalava aigua i nosaltres, fets uns peixos, seguíem fent esforços inaudits tractant d'encaixar l'espigó de la persiana a la peça de metall que l'aguantava. Malgrat la feina que això representava, els renecs que, sense voler, eixien de la nostra boca i la mullena se'ns donà per pensar què difícil deu ésser enfilem una agulla!

Quan ja gairebé ens abandonava l'esperança, la persiana quedà col·locada i a correuita entràrem a canviar-nos la roba. Mentre ens fèiem una frega d'aigua de colònia i passejàvem per la cambra de bany en trajo d'Adam, sonà el timbre. Sonava amb imperiositat, amb insolència.

Nosaltres baixàrem a obrir i mentalment preparàvem la nostra salutació al visitant inoportú. La nostra sorpresa, però, fou gran en no trobar ningú. I el timbre seguia sonant! La mullena havia produït un contacte i no ens tocà altre remei que fer d'electricistes.

Arran de les sis tornàvem al llit desvetllats, irritats i amb ànim bellicós. Poc després ens llevàvem i en entrar al despatx una munió de companys feia rotllo i comentava les destroces fetes per l'aiguat caigut durant la nit.

Nosaltres, amb cara de circumstàncies, anàrem saludant els companys. Tots, qui més qui menys, tenien quel-

com per dir i els seus rostres palesaven ensunyament. Un sol company, però, esmorzava assegut damunt una paperera i no feia cas dels nostres comentaris.

Ens hi atansàrem:

“Què me'n dieu de l'aiguat d'aquesta nit?”—inquiríem nosaltres.

“Eh?”

Repetíem la pregunta.

“No sabia que hagués plogut”—féu el company nostre.

Nosaltres miràrem astorats el nostre company i li tinguérem enveja. Enveja per la seva sordera, per les hores que havia pogut dormir, per

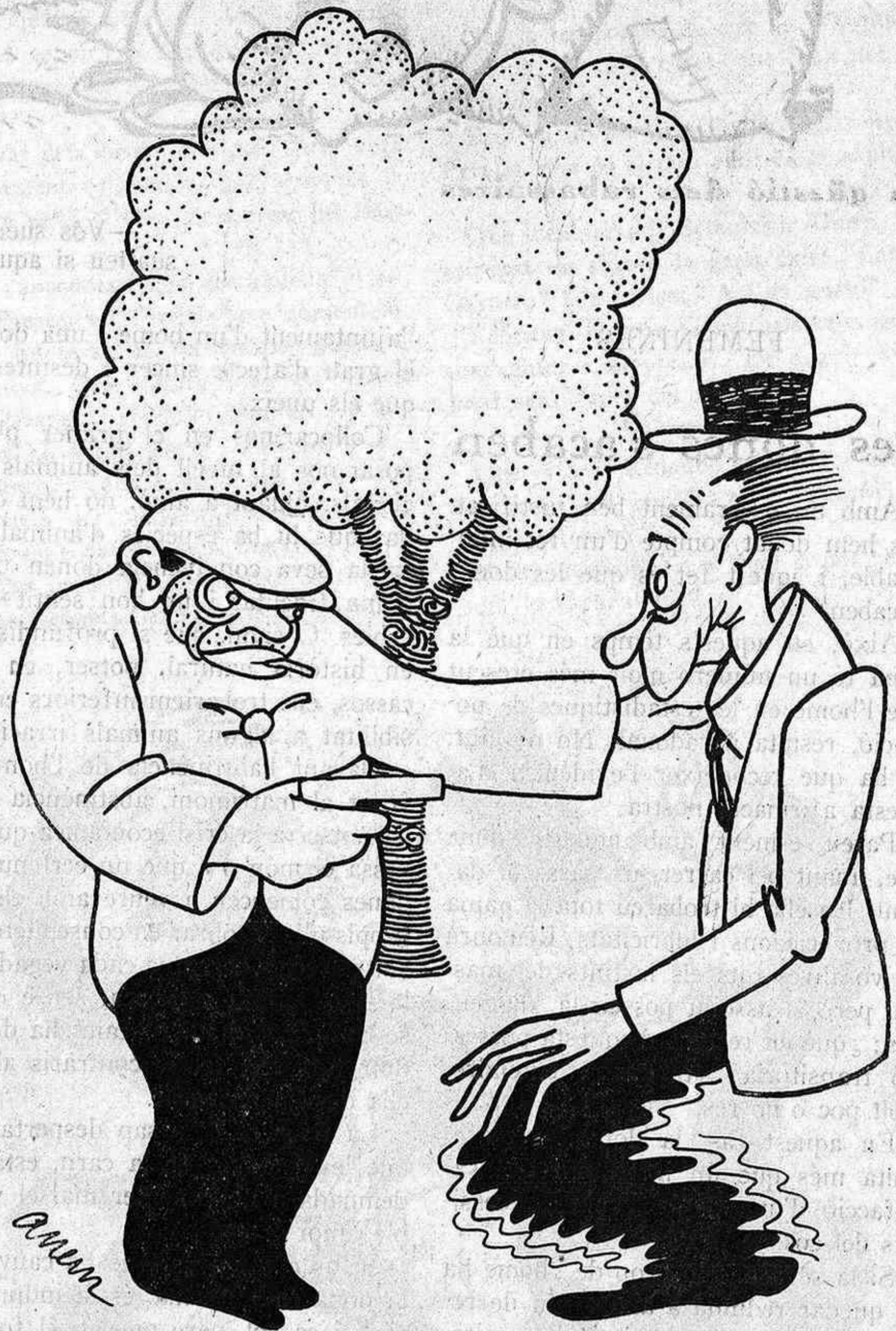
ia tranquil·litat amb què esmorzava.

Ara, cada vegada que plou, trona i llampega, fem la mateixa pregunta al nostre company. La fem amb un xic d'esperança, confiats que ell tampoc no haurà pogut dormir. Però és endebades. La seva sordera és perfecta i envegem la seva felicitat.

Ben mirat la Felicitat és ben poca cosa!

H. C. SANTEUGINI

MILITARS MONARQUICS? PER A QUAN ES GUARDEN ELS CONCELLS DE GUERRA?

Credencials monàrquiques

- Els diners, o el mato?
- Vostè no ho farà això!
- Què no ho farà? Vol que li ensenyi certificats de quan treballava amb l'Anido i En Barrera?

La qüestió dels rabassaires

—Vós sueu per venir a cercar la part que us toca; més suarieu si aquest blat el tinguessiu de fer créixer.

FEMENINES

Les dones s'acaben

Amb un esverament ben justificat, ens hem donat compte d'un fet indubitable, i aquest fet és que les dones s'acaben.

Això, en aquests temps en què la dona té un número molt més crescut que l'home en les estadístiques de població, resulta paradoxal. No obstant, hi ha que reconèixer l'evidència d'aquesta afirmació nostra.

Pareu esment amb aquesta dona que, anant pel carrer, us passa al davant. En ella hi trobareu tota la gama de provocacions i lubricitats. Remourà en vosaltres tots els instints del mascle, però si assolíu posseir-la, digueu-nos: ¿què en restarà d'aquesta possessió transitòria? Al nostre entendre, molt poc o no res.

En aquest cas, la dona no representa més que un instrument de satisfacció d'una de les moltes necessitats del cos.

Si la seva missió prop de l'home ha de quedar reduïda a això, hem de reconèixer que és una missió ben miserable.

El llaç d'unió entre ambdós, ha de consistir en quelcom més elevat i més noble que un simple desig de la carn.

El que fa respectuós i quasi sagrat

l'ajuntament d'un home i una dona és el grau d'afecte sincer i desinteressat que els uneix.

Collocar-nos en el primer pla, és posar nos al nivell dels animals irracionals. Quant a això, no hem d'oblidar que hi ha espècies d'animals que en la seva convivència donen proves d'una fidelitat i un bon sentit admirables. O sigui, que si profundisèssim en història natural, potser, en certs cassos, ens trobaríem inferiors en sensibilitat a alguns animals irracionals.

Davant l'abstinència de l'home enfront al matrimoni, abstinència deguda potser a la crisi econòmica que travessa el món o a que un cert nucli de dones comencen a veure amb els seus propis ulls i a obrar en conseqüència..., l'altre sector accentua cada vegada més la seva tàctica equívoca, sense donar-se compte que aquest camí ha de produir tots els efectes contraris als que ella desitja provocar.

La dona que no sap despertar més que les fretures de la carn, està condemnada a no conèixer mai el veritable amor.

Se'ns dirà que el que ha canviat en la dona és la forma, és la indumentària, si és vol, però que en el fons segueix essent com abans, com sempre.

Al nostre entendre, això no és cert. Nosaltres creiem que la dona, convençuda de què per assolir el seu propòsit havia d'obrar com ho fa, al mateix

temps que l'actitud del cos ha atrofiat els sentiments del seu cor.

Tant és així, que la que no posseeix unes corbes provocatives i una bellesa temptadora, es considera a bastament fracassada prop de l'home, com si amb l'esperit no tingués l'arma més poderosa per triomfar damunt els homes intel·ligents. Ara, com és natural, aquesta arma, com totes, cal saber esgrimir-la.

Per si tot això fos poc, en ajut seu ha vingut l'snobisme, amb les seves extravagàncies i incongruències de *super-civilització*.

El cert és que pels esperits selectes la dona, en general, s'ha col·locat en un pla tan inferior que és poc menys que impossible descendir fins ella; fer-ho constitueix una prova de mal gust i de manca de delicadesa espiritual.

(Abans d'acabar, permeti-se'ns dir entre parèntesi que hi ha excepcions divines.)

Les dones, les dones que a nosaltres ens agraden, en el bon sentit de la paraula, s'acaben. El buit insubstituïble que elles deixen en el nostre esperit no podran mai omplènar-lo les femelles.

SANTIAGO G. PONT

QUIN DIA COMENÇAREM A AFUSSELLAR MILITARS MONARQUICS? ENS SEMBLA QUE JA ÉS HORA!

"SOBRE LA QUESTIO DELS PLAGIS"

Com que no tenim teatres—el que fan els teatres oberts no ens interessa—, comentarem un article de Francesc Preses, insert en el proppassat número de "Mirador".

Francesc Preses ens recorda una coneguda nostra. Era una protegida de canonge i de dos o tres senyors més de centre moral. A aquests protectors hi afegia les seves velleïtats. I calia oir com les justificava.

La veïna del primer era això. La del segon allò altre. La del tercer havia de tancar la boca. La del quart no passava d'un pengim-penjam. La del quint era una aprofitambres. La portera era una meuca. En la casa, en conjunt, no hi havia un pam de net.

Justificava això la conducta de la protegida del canonge i dels dos o tres senyors de centre moral, a més de les velleïtats? Creiem que no!

Tota la literatura catalana—segons el senyor Preses—, és un pudrimer. Carles Soldevila, és qualsevol cosa. Pous Pagés, és qualsevol cosa. Són qualsevols coses els "crítics-autors frenètics i els autors-crítics sornaguers".

Ens acarem al senyor Preses i li diem que les seves elocubracions i les seves barreges ni justifiquen res ni són pertinents, ni l'aixequen a ell ni el redimeixen de l'acusació que li fan de plagi.

Protestem en primer terme d'allò de "chantage" que el senyor Preses llança contra els autors crítics no conformes amb l'actuació del Romea. Es massa gastat el disc que hi ha autors que tronen contra determinades empreses, i contra de determinades obres, perquè no estrenen les d'ells. Donem noms d'autors crítics que no estrenen a Romea. Prudenci Bertrana i Ramon Vinyes. L'article del senyor Preses ho barreja tot i cal destriari. Posem noms per a donar la cara. Ni l'un ni l'altre no han demanat res a Romea. Hi han portat les obres, car autors de teatre català tenen dret a portar les obres on fan teatre català. L'empresa les ha rebutjades amb dret o no dret, és escatible. D'això a que els autors crítics obrin per despit de no estrenar i que facin "chantage", hi va un món. Work protesta en nom dels dos autors de l'es-

cabulliment del senyor Preses i de les seves insídies respecte la moral dels autors-crítics sornaguers.

L'article del senyor Preses a "Mirador" és un esplai incoherent i arbitrari. "La pràctica del plagi ve de molt lluny, dels temps prehistòrics"—diu el senyor Preses. —Ens diuen que el senyor Preses té talent. I aquest senyor de talent no sap què és plagi, ni destria l'aixamplar del seguir, ni sap que un caràcter es pot combinar i un fet mereix un comentari?

Alomar deia justament que "faria obra eminentment original el que aixequés la màscara vella d'Edip per a crear un Edip nou".

Tot l'anecdolari que descabdella el senyor Preses, en l'article que comentem, no ens interessa. Hi ha autors i autors a Catalunya. Que siguin plagiaris Josep Maria Planes i Joaquim Montero no vol dir que ho siguin Puig i Ferrer i Mil·làs-Raurell. Cada u en el seu lloc.

L'article del senyor Preses ens posa precisament davant dels literats i de la literatura indesitjable, i a això aniran els nostres propers comentaris. Sigui per

avui, el que hem dit com crit d'avançada. Repararem de tot.

Benvingut, pel camp que ens obre l'article de Francesc Preses: "Sobre la qüestió dels plagis".

WORK

ES DIU...

Que la gran actriu Enriqueta Torres embarcarà per a efectuar a Filipines una temporada de vuit mesos.

Desitgem a l'Enriqueta molts èxits i moltes pessetes.

✱

Que la temporada de circ de l'Olympia ha estat la més curta que s'ha fet a Barcelona.

Està en proporció a l'empresari senyor Perales, que és el més petit de la capital.

✱

Que l'empresari Estanislau Guiró ha estrenat un sainet de gran èxit: "Canta Gayarre" i la revista "Así da gusto".

Felicitem el gran Guiró pels seus èxits com autor i empresari. De seguir així, aviat serà l'amo del trimestre.

✱

Que Marc Redondo cantarà "Luisa Fernanda" en un teatre del Paral·lel el proper setembre.

Es un negociet en el qual si pot posar "tota la carn al foc".

Aprofitem-nos per si de cas això s'acabés.

Que la propera temporada al Nou hi haurà gènere frívol, interpretat per la simpàtica "vedette" Laura Pinillos i el colosal Lladó.

La Pinillos i En Lladó són dos artistes que el públic del Paral·lel té ganes de veure i aplaudir.

Que l'empresa del Còmic té contractada la "vedette" de gran fama Glòria Guzmàn.

Bona adquisició; una gran femella.

Que s'està preparant la temporada de líric català.

El que els falta és el teatre i autors que tinguin obres acabades.

BRIK

ESQUELLOTS

A Sevilla, el general Sanjurjo ha volgut fer l'heroi, el cabdell.

El recordeu el general Sanjurjo? El recordeu de l'Exposició i de "Villa Rosa"?

Ai, senyor, i que ens en donaran de digustos els torrats!

A Madrid als pobres monàrquics els ja pujat el sol al cap. I han fet una revolucioneta.

Una revolucioneta?

No, home: un paper ridícul.

Que és el que faran sempre que vulguin atemptar contra la República.

Sanjurjo estava amagat en una casa i l'han deixat escapar.

Temps enrera, a Sevilla, varen bombardejar una taverna. ¿Per què no feien el mateix amb aquesta casa? ¿O bé és que l'han deixat escapar?

Sanjurjo, que deien que era el salvador d'Espanya, perquè es va posar al costat de la República en el moment de proclamar-se, ara ens resulta un esplèndid monàrquic.

Nosaltres no ens en fiavem gaire dels que són aficionats al "mam".

Què diantre passa als centres oficials amb les banderes?

Ahir, ni a Capitania ni al Govern Civil aquestes no foren isades fins que el poble ho va exigir.

El poble de Madrid, en una imponent manifestació de fe republicana, va demanar el cap de Sanjurjo.

Per un d'aquells etzars extraordinaris, el general traïdor ha pogut fer-se escàpol...

Hi ha coses que penjades...

La Lliga (quin fàstigi!) fou l'únic centre polític que no va posar bandera al balcó.

Tot estava tancat i barrat.

La guàrdia d'assalt va fer córrer la gent que reclamava la bandera que aquest partit deshonora fa tants anys.

Es bo recordar-ho.

A última hora ens assabentem que el general Sanjurjo ha estat detingut en la matinada de dijous, i que en ésser detingut intentà suïcidar-se.

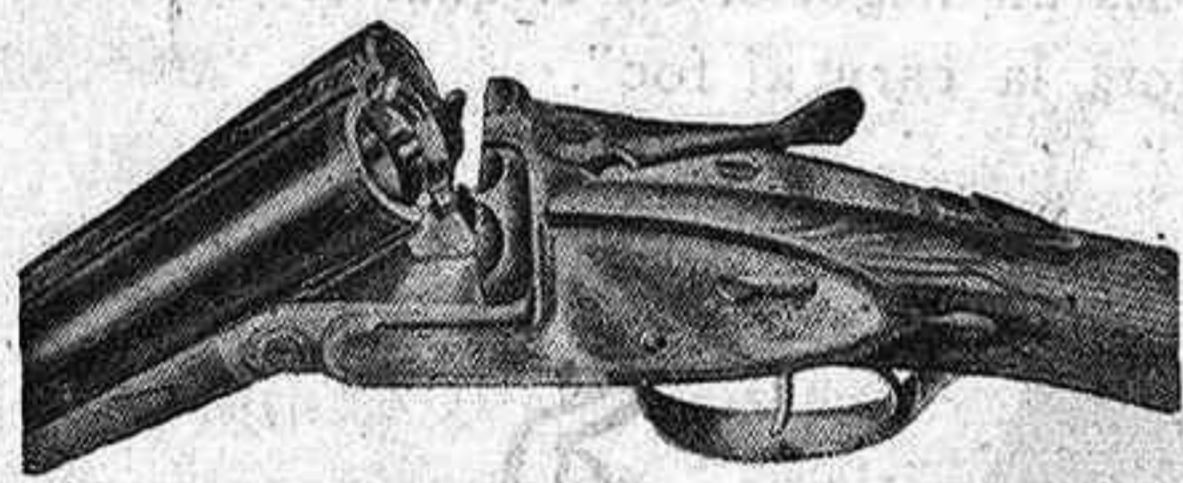
Si no l'han de matar, millor hauria estat que l'haguessin deixat fer, per tranquil·litat dels bons republicans amants de les llibertats.

Imp. "L'Esquella", Om, 8; Barcelona

—En Miquel m'ha dit que em parara un pis a l'Aixampli, però jo no sé què fer.

—Si et compra els mobles a can Bdrinas i t'ho decora amb teles D. T. K. no t'hi pensis gens. En tindràs per a tota la vida.

Escopetes - Bicicletes - Ràdio

VENDES A PLAÇOS I AL COMPTAT
(Es desitgen agents)

F. BARÓ

Goya, 11; Tel. 73497.—BARCELONA

EROTYL

Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y molt efíacs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulanti de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glándules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estircnina, ni fofurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Teléfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

NEVERES "GLACIAL"

Per a establiments i ús domèstic

Sumament fredes, sòlides i pràctiques, són econòmiques pels seus preus, la seva poca despesa diària, gran utilitat i perllongada durada

Grans models
a preus moderats

Models populars de 26
a 70 pessetes

Despesa diària des de 10 cèntims

Construcció i venda directa:

Benet i Mercader, 26, al costat de l'estació de Gràcia i del Teatre Bosc

CLINICA GALLEGO

Carrer Nou de la Rambla, 18 - Telèfon 24055

Vies urinàries Consulta de 10 a 1 i de 4 a 9
Festius: de 10 a 1

Pell - Sífilis - Pròstata - Matriu
Electroteràpia - Impotència

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

La terrible feridura

(APOPLEXIA)

S'evita i cura amb el famós

ANTIAPOPLECTIC VALLVERDÚ

Flascó, 10 pessetes, a totes les farmàcies

Detalls: **Laboratoris K L A M - Reus**

VIES URINARIES

Curació especial garantitzada i ràpida de la blenorràgia i les seves complicacions - Avariosis, Pell, Morenes, Diatèrnia

CLINICA FONTOVA

Carrer Nou de la Rambla, 4 (abans Conde del Asalto)
D'11 a 1 i de 5 a 7 Econòmica, de 7 a 9

TEATRE COMIC

PALAU DE LA REVISTA

Avui, divendres, nit: ACONTEIXEMENT TEATRAL, ESTRENA a Espanya de la revista en dos actes i dotze quadros, de F. Padilla i E. Guiró, música dels mestres Soriano i Keppler Lais,

¡ASI DA GUSTO!

debutant el renomnat actor i director PERE SEGURA.

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 106 - Telèfon 20384
Direcció artística: LEOPOLD MORAL

El Music-Hall de les cares boniques

Cabaret d'1 a 4 matinada

ORQUESTINA REMEN WARTY i P. GALLO

BA-TA-CLAN

Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 3,30 :: Nit a les 9,30

Avui i dies seients: FORMIDABLES DEBUTS

Lolita Rigal - Carme Numantini - Mary de Lis
Remi Elso - T. Aguirre - Solo Sister - Dixon Blanch
BERTA ADRIANI ■ NIEVES CAMPOS

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

OBRÉS COMPLETES
d'Ignaci Iglesias

ELS VELS * FRUCTIDOR

Amb un pròleg de PERE COROMINES

Vuitè volum

5 pessete

DICCIONARI

Català-Castellà
Castellà-Català

Preu: 15 pessetes

Per A. ROVIRA I VIRGILI

NOTA. Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorguen descomptes.

LA BIBLIOTECA DE LA TORRATXA

Del discurs d'En Gassol

— Perquè veieu una vegada més que no em deixo prendre el pèl.